

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hitemélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Főbé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

ISTEN HATALMA.

Róm. 1:16.

Az egyház igazi kincse az *Evangéliom* (Luther). Ha ez az egyházból kivész, lehet annak az egyháznak rengeteg földi kincse: aranya, földbirtoka, palotája s minden egyebe, mégis koldusszegény. Ezért harcoltak a reformátorok olyan rettenthetetlenül az *Evangéliom*ért s annak tisztaságáért. »Az egyháznak semmi más tana nincs, mint Isten Igéje. Ha pedig emberi tant tesz kötelezővé, akkor nem egyház már, hanem Babilonnak veres ruhába öltözött paráznája«, írja Luther Márton. A wormszi birodalmi gyűlés után pedig, mikor még mindig rá akarták beszélni, hogy álljon el a tanításától, így szólt: »Ami Isten Igéjének körén kívül esik, abból szívesen engedek, de az Igéből semmit nem engedek, még ha az életembe kerül is.« Az ő harcuk a mi harcunk is kell hogy legyen.

Azért kincse az egyháznak az Evangéliom, mert Istennek hatalma az. Általa cselekszik Isten hatalmasan. Benne van az Isten hatalma, s nem emberi hatalomban, emberi erőben, emberi fegyverben, emberi szervezetben avagy szervezetségben. »Az én erőm erőtlenség által végeztetik el« (II. Kor. 12:9), mondja Isten Lelke Pál apostolnak, s ezzel minden emberi erő s hatalom el van intézve. Isten hatalma az *Evangéliom* által érvényesül. Isten hatalma ez az *Evangéliom* a betegségben, mert ha nem is gyógyít ki minden betegségből, minden körülmények között megtart a betegségben, hogy ez el ne szakasszon Istentől. Isten hatalma a szegénységben: megmondja a hontalannak, hogy csak vándorok vagyunk ezen a földön s van öröklakás a mennyben, az éhezőnek pedig szívébe vési, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, és ezáltal elveszti a szegénység a fulánkját. Isten hatalma a gyászban: sírjon bár a lelkünk koporsó mellett, ha halljuk, hogy »azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van« (Róm. 8:28), és hogy »enyeletett a halál diadalra« (I. Kor. 15:54), csendes szívvel megáldjuk a koporsót s áldjuk az élet és halál Urát. Hatalom a bűnnel szemben s a bűn felett: legyünk még oly rabjai s kárhóztottjai a bűnnek, az *Evangéliom* elvezérel szabadságra (Ján. 8:31–32). Valóban Isten hatalma az *Evangéliom* által érvényesül.

Ne szégyeljük hát az Evangéliomot! Inkább hitvallók legyünk. A hívő mohamedán ember napjában ötször elvégzi az imádságát s nem szégyel imádkozni sem az utcán, sem az üzletben, sem a hivatalban, sem családjában. A hívő buddhista akár félnapon keresztül is hajtogatja: »Hiszek Buddhában, hiszek Buddhában.« A hívő katolikus keresztyén sokszor hihetetlen odaadással tud egyháznak előírása szerint cselekedni. Mi a titka ennek? Nem szégyelik hitüket, Istenüket vagy bálványukat. A mi evangéliomi keresztyénségünk sokszor azért olyan szomorú, mert szégyeljük az *Evangéliomot*. Ne tegyük. Nincs is okunk rá, hiszen Isten hatalma az!

Z. H.

Az egyház kincse.

»Az egyház igazi kincse az Isten dicsőségének és kegyelmének szent evangélioma.

Az Isten evangélioma az egyház nagy részénél eléggé ismeretlen dolog; azért arról kissé bővebben kell szólnunk. Krisztus ugyanis magán az evangéliomon kívül e világra semmi mást nem hagyott. Innét, hogy a maga meghívott szolgáira sem hagyott mást, mint dracmákat, talentumokat, pénzt, dénárokat, hogy a kincseknek eme elnevezésével magát az igazi kincset jelölje meg. Pál is azt mondja (II. Kor. 12.14.), hogy ő kincseket gyűjt gyermekeinek. Krisztus is (Máté 13.44.) mezőben elrejtett kincsről beszél. És éppen az, hogy el van rejtve, az az oka, hogy egyszersmind meg is vetik.

Az evangéliom pedig az apostol szerint (Róm. 1:3) Isten testben megjelent fiáról való beszéd, aki nekünk minden mi érdemünk nélkül üdvösségünkre és békességünkre adatott. Az üdv igéje a kegyelem igéje, a vigasztalás igéje, az öröm igéje, a vőlegény és menyasszony hangja, jó szó, béke szó az. Amint Esaiás 52:7 mondja: »Mely kedvesek az igehirdetők lábai, akik békességet hirdetnek, jó dolgokat, üdvöt prédikálnak.« A törvény pedig a kárhoztatás igéje, a harag igéje, a szomorúság igéje, a fájdalom igéje, a bíró íje és vádlott szava, a nyugtalanság igéje, az átok igéje. Mert az apostol szerint (I. Kor. 15:56; Róm. 4:15; Róm. 7:5–13.): »A törvény a bűnnek ereje és a törvény haragot szül.« A halál törvénye az. Mert a törvénytől semmi mást nem nyerünk, hanemha rossz lelkiismeretet, nyughatatlan szívét, bűneink miatt remegő kebet; ezekre rámutat a törvény, ámde meg nem szünteti és mi sem szantethetjük meg. Ekkor lép fel aztán az evangéliom világossága a foglyoknak és a megszorodottaknak és a teljesen kétségbeesetteknek mondván: »Ne féljete! (Ezsaiás 35:4). Vigasztaljátok, vigasztaljátok népeket (Ezsaiás 40:1). Vigasztaljátok a kishitűeket! (I. Thes. 2:5–14). Imhol a ti Istenetek! (Ezsaiás 35:4). Imhol Istennek báránya, ki elveszi a világ bűneit! (János 1:29). Imhol, aki érettetek egyedül betöltötte a törvényt, aki Isten-től lett néktek, igazság, szentség, bölcsesség és váltáság (I. Kor. 1:30). Mindazoknak, akik bűnre hisznek«. Ha már most a bűnös lélek ezt az igen-igen kedves hírt hallja, újra feléled és örömeiben ujjong; megteljesedik örömteljes bizalommal és nem fél többé sem a haláltól, sem a halálal rokon bármely büntetéstől, sőt a pokoltól sem. Annakokáért, akik a büntetésektől még félnek, azok nem hallották még Krisztust, sem az evangéliom hangját, hanem csak a Mózes hangját.

Igy hát az evangéliomból ered Isten igaz dicsősége, midőn megoktattatunk arra, hogy a törvény nem a mi cselekedeteink, hanem a Krisztusban rajtunk könyörülő Isten kegyelme által töltött be és töröltetik el. Nem cselekedet, hanem nit által, nem Istennek hozott valamely áldozat által, hanem úgy, hogy mindent Krisztustól nyerünk és veszünk; az ő teljességéből részesedünk és kapunk mindnyájan. (Luther (62. tétele.)

»Ez pedig méltán a leggyűlöltebb, mert az elsőket utolsókká teszi.«

Az evangéliom ugyanis eltörli, ami van, megszegyeníti az erőket, megszegyeníti a bölcseket és ezeket mind semmire, gyengeségre, bolondságra fordítja, mert tanítja az alázatosságot és a kezeszetet. A IX. Zsolt. 6. verse mondja: »Megfedtetted a pogányokat és elvesztetted a hitetleneket, nevüket eltöröltted.« Ámde a keresztnek törvényétől borzadnak mindazok, akik a földi dolgokban és a maguk cselekedeteiben találják gyönyörűségüket, mondván (Ján. 6:60): »Kemény beszéd ez«. Azért nem is csoda, ha a Krisztus beszéde a leggyűlöltebb azoknak, akik szeretik a bölcsességet, a hatalmat valamibe venni a maguk és az emberek részéről és elsőnek tartják magukat. (Luther 63. tétele.)

Közlő: Z. H.

Hárman mentek át...

Hárman mentek át. Egy napon. Az örökkévalóság mély vizén. Különböző három csónakon.

Gazdagon, pénzzel megrakottan haladt az egyik. Hogyan sietett, gyűjtött kors reggeltől késő estig! Megállása nem volt. Rakta a pénzt, egy csomóba rakta. Epített házakat, malmot. Ültetett szőlőt, kerteket. De jaj! Egyszer csak mégis megállította őt valami e lázas sietségében. Egy autó. Egy halálautó volt az, amely a nagy sietőnek útját állta. Keresztül gazolt rajta. Aztán véres, összetört testét fehér kórházi ágyra fektették. S jött a kázaelem. Elettei, halálal vívott kemény tusa. Tudós orvosok minden tudományának latbavetésével folyt ez a harc. Ezért az életért. Már-már majdnem győztek. De az a láthatatlan hatalom mégis csak erősebb volt. Minden emberi hatalomnál erősebb. Egy csendes májusi alkonyon a pénz emberének mennie kellett. Hosszú, nagy útra mennie. Lelki kincsei nem voltak. Még a halál órájában sem fogadott el ilyeneket, azok a gyűjtött, földi kincsek pedig ennél a partnál, a halál révpartjánál a mélybe hullottak. Üresen, szegényen jutott át a réven ez a szegény gazdag. Szomorú, jádama part aszállás.

A másik rév felé haladó csónak nagy művészi lélek ringó csónakja. Gyorsan halad ez is első után. Kedves, melegszívű barátok, a művészet hódolójának nagy

tömege, tartanak vissza a csónak rohanását. De az megy feltartóztatlanul az élötte is oly ismeretlen révpárt felé. Ő is olyan szívesen maradna még. Hiszen a művészi pálya sok szép babérja az ő dalaira vár, hogy azokkal learathassa. A csónak azonban sietve, megállás nélkül halad előre. Az itteni parttól láthatatlan kezek minden nap több szálat szakítanak el. És eljött az alkony. A nap korongja lebukni készült már a látóhatár pereméről, s a baráti szívektől körülvevett művész csónakja véggép elszakadt a neki annyi babért nyújtó földtől. De vajjon hogyan fogadták őt odaát a túlsó révparton?... Azokat a dalokat, amelyeket a földi színpadon dalolt, amelyekkel babérait aratta, itt nem ismerik. Ő sem ismer egyet sem az égi kar akkordjai közül, s így az ő hangja nem vegyülhet bele a megdicsőültek zengő nagy karába. Elhervadtak a földi babérok. Az égi, hervadhatatlan koszorúk után keze sohasem nyult. Így a nagy művész csónakja is, miként az első, az örökkévalóság mély vizén — megfeneklett. Egy és ugyanazon az alkonyon.

De ott halad a kettő mellett egy harmadik csónak is. Szegényes, ütött-köpött, rozszant csónak ez. Aggódo baráti szemek nem kísérik ennek a csónaknak a túlsó partok felé siető útját. Hiszen e csónak tiatal utasának se gyujtott pénze, se hírneve, babérja nincsen. Csupán a koldus Lázár fekélyes sebei. Így halad, siklik tova ez a harmadik csónak a másik kettőt is maga mögött hagyva a remélt boldogság revpartja felé. A fiatal utas számolásával készen van. Az utolsó éjszaka, partraszállásának utolsó éjszakáján leszámolt mindennel. Csopnyi tiacskját, ifjú feleségét, a szenvedő test rabságából szabaomni vágyó lelket Ura, Megváltója, Krisztusa kezebe tette le, s örömtől ragyogó arccal várta a kikötőbe, Ura, szerető Atyja kikötőjébe való bejutását. Hazaérkezésének boldog pillanatát.

A reggeli harmat csillogó cseppjei még alig tértek vissza a sok millió rezgő kis fűszálról a levegő többi kis csepptestvérei közé, a harmadik csónak utasával együtt parthoz ért. Az örökotthon édesen integető csodás fényben úszó révpártjához.

Boldog partraszállás. Isten hazatért gyermekének partraszállása. A te csónakod, az én csónakom vajjon melyik révbe fut?

G. G. d. p. t.

A megtéréssel megadjuk a jogot Istennek arra, hogy velünk rendelkezék és minket formálhasson, mint a cserepes az agyagot.

Öröklakás.

Öröklakásba lépek.
A falon kedves képek:
beszédesek, színesek, szépek.

Látom: fehér ruhában
ott mennek mind a hárman.
Fehér fejük fűrdik a nyárban.

Még nézem önfeledten,
de itt nézik mellettem
szótalan... feketében... ketten.

Alig páréves festmény,
de hiába keresném
ezen a halk tavaszi estén,

hogy jöjjön, rámtekintsen,
szelíden búcsút intsen
a harmadik... harmadik nincsen.

Elment. Most ment el nemrég.
Bárhova lépnek, mennék,
mindenütt mesélne az emlék:

hogy ezt ő így szerette...
hogy ezt ő idetette...
El lehet merengni felette...

Öröklakás! Az óra
üt már takarodóra.
Nem hallgat a különös szóra.

Némán indul a vándor.
Lakást keres, de máshol.
Meválí az öröklakástól.

Testvérek, kiket itt lenn
egymásra bízott Isten,
hogy kezük egymáson segítsen:

mért marasztaltok engem?
Nekem tovább kell mennem.
Nem maradhatok itt az idegenben!

Túl minden könnyhulláson,
túl minden elmúláson,
ott vár engem az én öröklakásom!

T. E. d. t.

Az Úr egyet kíván tőlünk, hogy mi mint Ábrahám igaz fiai viselkedjünk, ne a testre nézzünk és arra, hogy mit bírnunk, hanem »várjunk az Úrra«.

★

Aki Istent megismerte, az tudja, hogy a Mindenható elől nem lehet elrejtent semmit sem. »A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal, a sötétség olyan, mint a világosság« (Zsolt. 139). Az olyan ember számára, aki az egész életét teljesen Isten világosságába helyezte, ez nem ijesztő többé.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Nov. 1. II. Sám. 7:17—29. Birák 2: 10—23. Meghalt az a nemzetség, amelyik látta az Úrnak cselekedeteit. Az új nemzedék már megfélekedett rólok és elhajolt az Úrtól. Nyomorúság és pusztulás volt a bére. — Mi melyik nemzedékhez tartozunk? Emlékszünk-e az Úr csodáira? Látjuk-e ma az Ő cselekedeteit? (Az Ő karja nem rövidült meg.) Vagy megfélekedünk tetteiről, s elordulunk Tőle, bajba, veszedelembé sodorva saját magunkat?

Nov. 2. Ján. 4:47—54. Ef. 6:10—17. Márk 10:13—16. Ef. 6:1—9. Birák 5:1—11. A nyomorúság megtanít az Úrhoz kiáltani, s az Úr a hozzá kiáltóknak segítséget ad. Debora és Bárak diadalt nyernek az ellenség felett, s most áldják az Urat. Kegyelem, ha az Úr igazi vezért ad, s kegyelem, ha a nép önként aláveti magát az Úrtól rendelt vezérnek. Könnyörögjünk, hogy az Úr tőlünk és népünkől se vonja meg ezt a kegyelmet.

Nov. 3. Zsolt. 43. Birák 5:12—31. Izráel törzsei nem keltek fel egyedségesen az elenséggel szemben. A veszedelem helyétől távolabb élők cserben hagyták testvéreiket. Így: Gileád, Dán, Aser. Rúben is csak az elhatározásig jutott. De az Úr maga harcolt a harcolókkal, s az Ő segítségével minden emberi segítségnél többet jelentett: diadalt, szabadulást.

Nov. 4. Zsid. 3:7—19. Birák 6:1—10. Az Úr nem segíthet addig, amíg igazi bűnbánatot nem lát. Azért az első felelet a nép kiáltására a próféta megjelenése, aki a népet bűnére emlékezteti: »En mentettelek meg benneteket... de ti nem hallgattatok az én szómra.«

Nov. 5. Zsid. 4:1—13. Birák 6:11—20. Az Úr — mint annyiszor — olyan eszközt választ a szabadításra, aki kicsinynek, erőtlennek érzi és vallja magát. »En leszek veled!« Ez az erő, a diadal ígérete. Ezzel az ígérettel ma is indulhat minden gyenge és erőtlen ereje feletti, nagy feladatok elvégzésére. Nem arra van szükség, hogy mi erősek legyünk, hanem, hogy az erős Isten legyen velünk.

Nov. 6. Zsid. 4:14—5:14. Birák 6:25—32. Gedeon első feladata megtisztítani atyja házát és népét a bálványimádástól. Amíg Baál oltára áll, nem lehet az Úrral győzelemre menni. Mi sem indulhatunk győzni, míg egész szívünk ott nincs az Úr oltárán.

Nov. 7. Zsid. 6:1—8. Birák 7:1—18. Az Úr világosan meg akarja mutatni, hogy Ő a szabadító. Az a 300 harcos, aki nem térdel le kényelmesen a víz mellé, hanem a tenyerébe emelt vízzel enyhíti gyorsan a szomjást, elég az Úrnak. Azért énekeljük teljes bizodalommal: »Ne csüggedj el, kicsiny sereg!« — mert az Úr ma is az, Aki volt: erős az erőtlenebbe,

hatalmas a kicsinyekben.

Nov. 8. Péld. 24:14—20. Birák 8:22—27. Gedeon az Úrnak adja a dicsőséget, s amikor királlyá akarják tenni, tiltakozik: »Az Úr uralkodik tifelettetek!« A felállított aranyszobor is az Úr képmása lehetett, de képek tiszteletének hamis útjára vitte a népet. Gedeon nem ismerte, vagy, felede az Úr tiltó parancsát. A maga gondolatai szerint akarta tisztelni Istent. Pedig Őelőtte nem a magunkválasztotta istentisztelet kedves, hanem akaratának a megcselekvése.

Nov. 9. Mt. 18:21—35. Fil. 1:3—11. Lk. 9:57—62. Zsid. 13:1—9. Birák 13:1—25. Akik ösztöntén keresik Istent akaratát, azoknak Ő csodálatosan megjelenti. Ez történt Sámson szüleivel is. Istentől kérdezték meg, hogyan neveljék gyermeküket, s Isten nem hagyta őket tudatlanságban. Bár mindenki Hozzá fordulna útmutatásért, bölcsességért, akire Ő gyermekeket bízott.

Nov. 10. Zsolt. 44:1—9. Birák 14:1—20. A hatalmas erejű Sámson egész másképp lehetett volna Isten szabadításának az eszköze, ha Isten akaratát olyan igazán kereste volna, mint szülei keresték.

Nov. 11. Zsid. 6:9—20. Birák 16:4—22. Sámson nyíratlan haja azt jelentette: Istennek szentelt, s csak, amíg Istené volt, addig volt erős. Veszttét Isten félelmét nem ismerő felesége okozta. Okulhat ezen a sámson példán minden élettársat kereső keresztynén. Mi közössége lehet hívőnek hitetlennel?

Nov. 12. Zsid. 7:1—7. Birák 16:23—31. Nyomorúságba, megaláztatásba vezetett Sámson feleségének igája. De most mégegyeszer Istenhez kiált, s Isten megerősíti utolsó tetteire. Lehetett volna minden másképp... Így is intésünkre íratott meg,

Nov. 13. Zsid. 7:11—28. Máté 10:1—16. Az Úr Péter kérdésére felel: »Imé, mi elhagytunk mindent és követtünk téged: mink lesz hát minékünk?« Mi a felelet? Ha valaki csak egy órára is beállhat az Úr szőlőművesei közé: kegyelem. Ha valaki reggeltől estig ott dolgozhat: kegyelem. A kegyelem pedig nem érdem.

Nov. 14. Zsid. 8:1—13. Máté 21:28—32. Nem a beszéd a döntő, hanem a cselekedet. Szép, ha valaki állja a szavát. De ha valaki az Úrnak nemet mondott, végzetes állnia a szavát. Ha valaki a bűnre mondott igent, végzetes állnia a szavát. Egyedül a megtérés mentheti meg, amikor a bűnös nemből szent igen, a bűnös igenből szent nem lesz.

Nov. 15. Zsolt. 85:9—14. Máté 21:33—46. Milyen hosszútűrő gonosz munkásaihoz a gazda. Hány szolgáját áldozza oda a néző küldetésben. Riát sem kíméli. De aztán betelik a mérték. Jaj azoknak, akik lábbal tapodják a kegyelmet! Megérték az ítéletre.

T. E. d. t.